

Specialrapport: Helga Zepp-LaRouche: Kun et totalt paradigmeskifte kan forhindre en katastrofe og Lyndon LaRouche: Denne krises afgørende spørgsmål

[1]

[PDF Version](#) [1]

Tekster der henvises til i Helga's tale...

[FDR Memo Iran.pdf](#) [2]

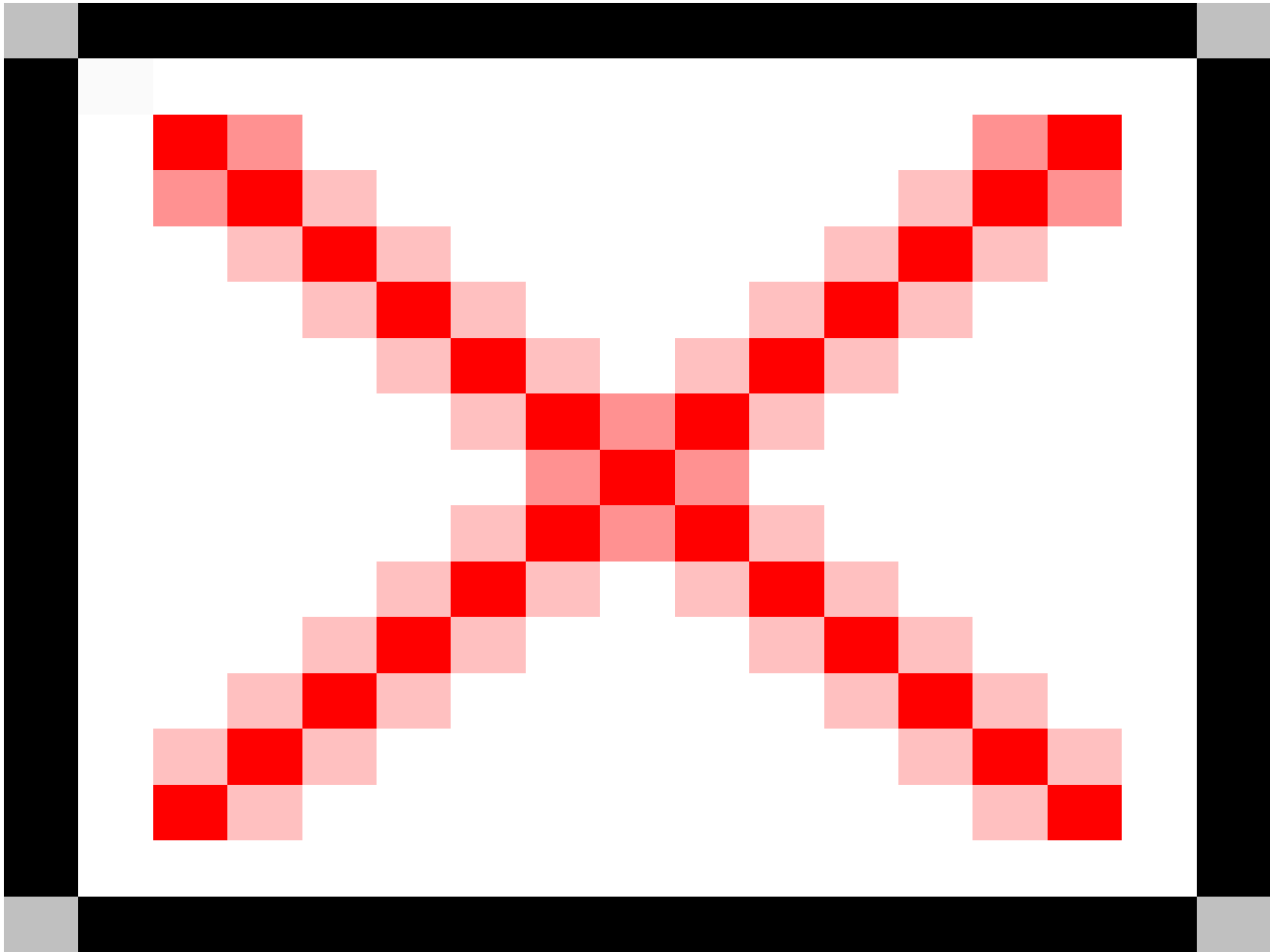
[Hurley memo Iran.pdf](#) [3]

(Hurley memo er en endnu ikke færdigredigeret version.)

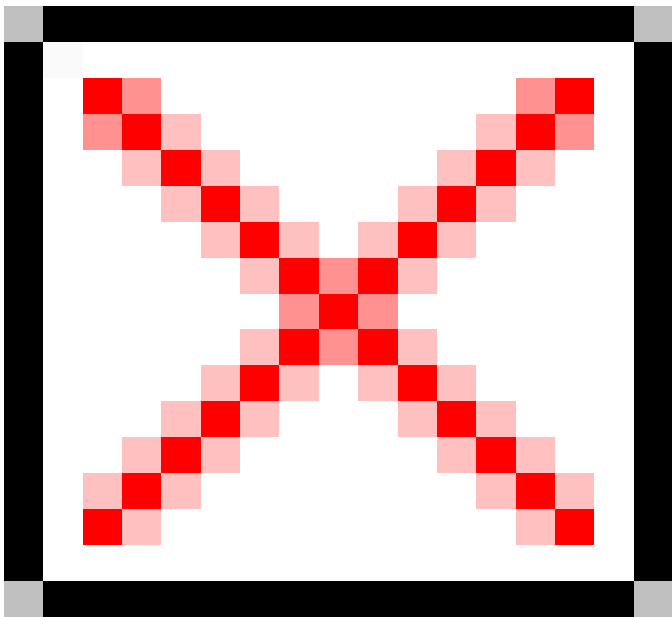
HTML version of Helga Zepp-LaRouche og Lyndon LaRouches findes efter figurerne.

Figurer der mangler i pdf versionen:

Figur 4

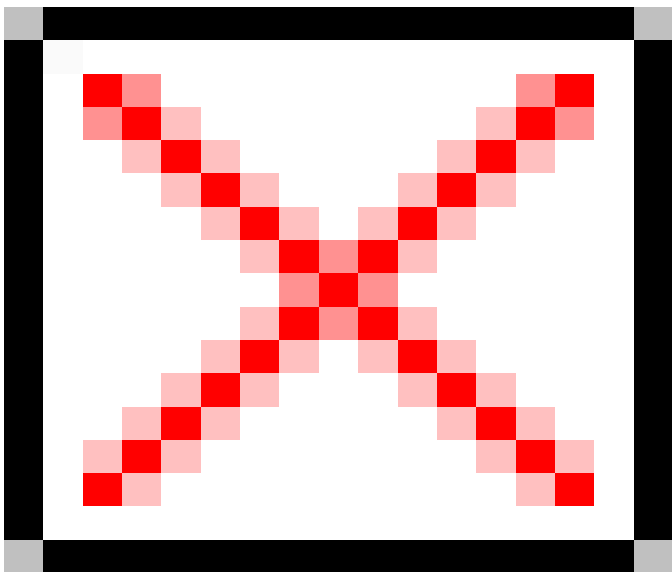
Figur 5

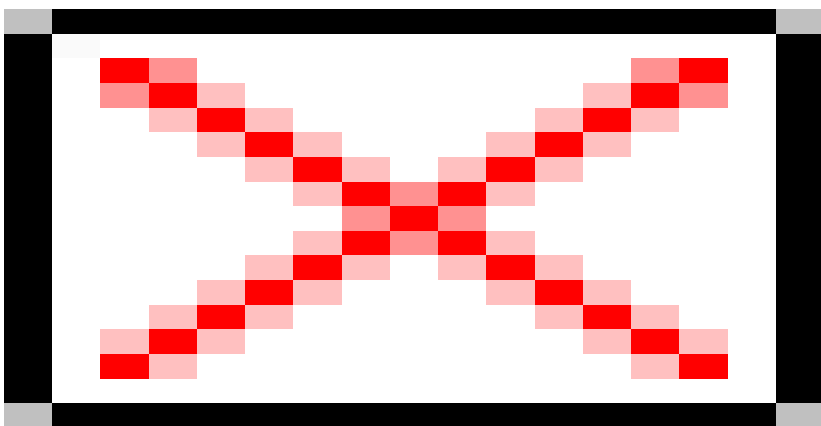
Figur 11

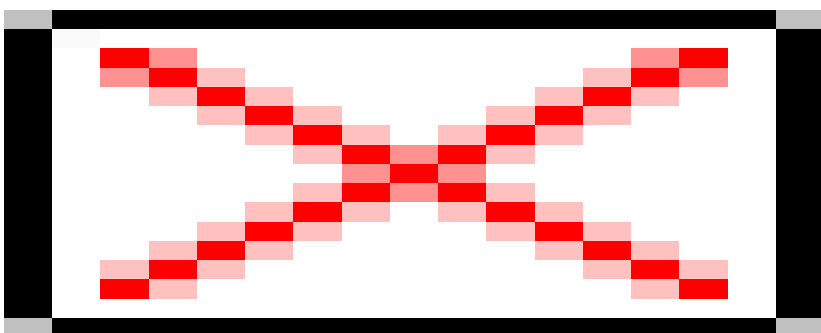
Figur 13

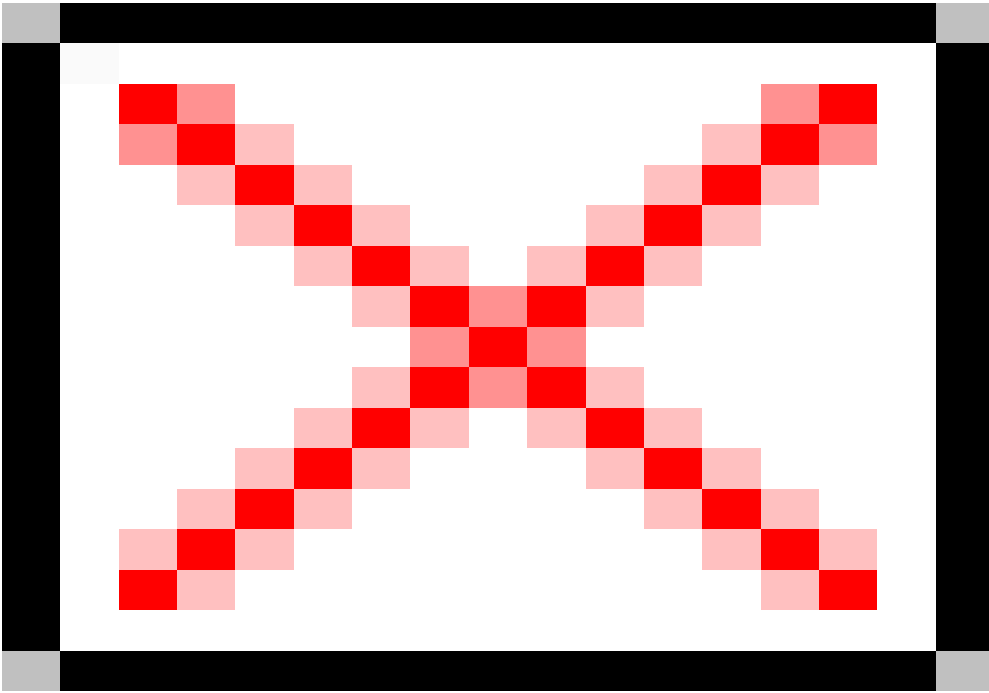
Figur 16a

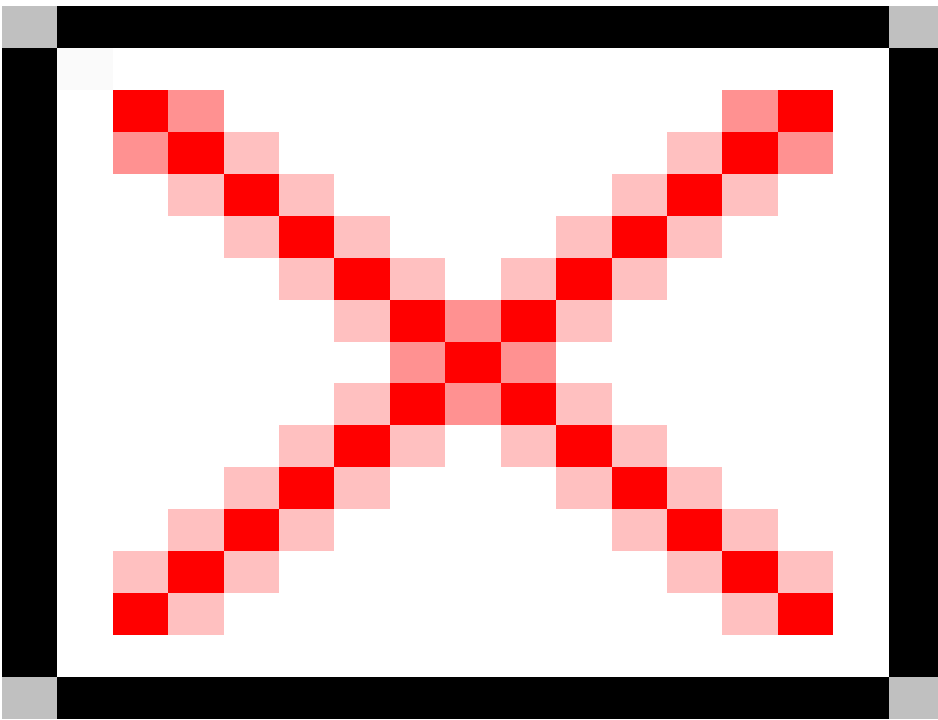
Figur 16b

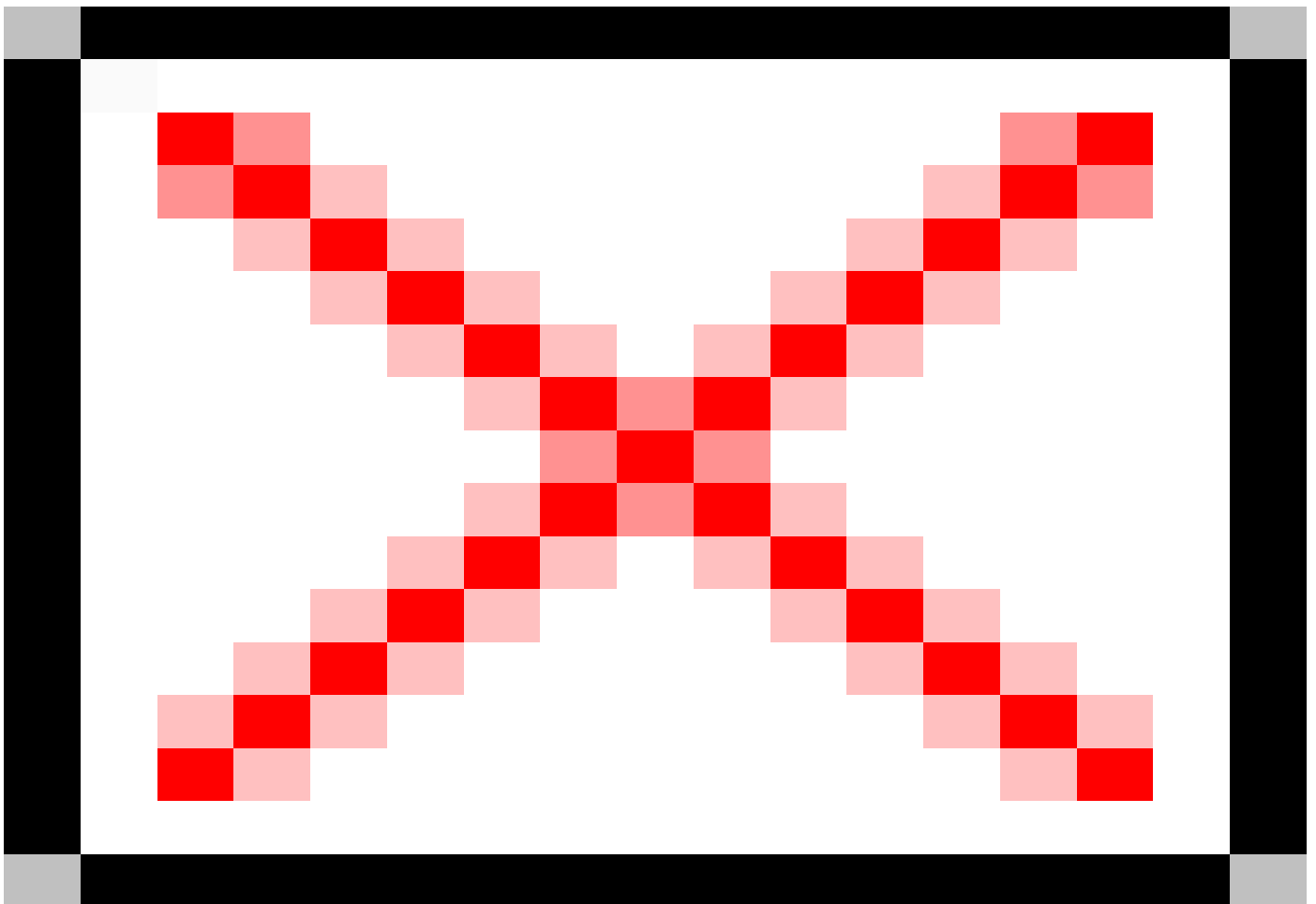
Figur 17

Figur 18

Figur 19

Her følger åbningstalen af Helga Zepp-LaRouche, Schiller Institutets internationale præ-sident og formanden for det tyske parti BüSo, ved Schiller Institutets internationale konference: Et nyt paradigme for civilisationens overlevelse, der fandt sted den 24.-25.november nær Frankfurt, Tyskland. Hun spurgte: »Kan I hjælpe os med at overtale verdens regeringer til at opgive snævertsynede, geopolitiske konfrontationer og foretage de ændringer, der er nødvendige for den menneskelige arts overlevelse?« Vi inkluderer kun udvalgte grafiske indslag.

*Videoer af alle talerne på konferencen og nogle afskrifter kan ses på:
www.schillerinstitut.dk/drupal/node/749.*

Mine damer og herrer; kære Schiller Institutet-gæster, velkommen til denne konference. Det sker naturligvis sjældent, at der indkaldes til en konference af denne størrelse med så stor international deltagelse og med så kort varsel. Faktisk har denne konference kun været under forberedelse i fire uger. Men grunden er, at den internationale situation, særlig i Mellemøsten, samt den mulige fare for resten af verden, der udspringer fra dette område, har gjort det nødvendigt at indkalde til en sådan hastekonference.

Alle ved, at situationen i Sydvestasien og det udvidede mellemøstområde netop nu er en total krudttønde. Faktisk kan man sammenligne den med situationen på Balkan før Første Verdenskrig. Og det er let at se, at blot endnu en episode kunne få det hele til at eksplodere i en ny, Tredje Verdenskrig, som denne gang, efter al sandsynlighed, ville blive en atomkrig; og vi befinder os i bogstaveligste forstand på randen af en sådan krig. Hvis det sker, vil det efter vort bedste skøn føre til udslettelsen af den menneskelige art, for hvis blot en procentdel af de tilgængelige atomvåben blev brugt, så ville det resultere i en atomvinter, og efter halvanden time ville størstedelen af alt liv være uddødt, og efter få uger eller muligvis år er der efter al

sandsynlighed ingen overlevende.

Det er blot den ene eksistentielle fare. Den anden er, at det transatlantiske finansielle system også er ved at bryde sammen og befinder sig på randen af en hyperinflationær eksplosion. Euroen står for fald, og hvis vi ser på den absolut knusende situation i Grækenland, Italien, Spanien og Portugal, så har man en forsmag på, hvad der kunne ske i form af en ukontrollabel social eksplosion og et sammenbrud i hele Europa.

For ethvert tænkende individ, og dem er der desværre ikke så mange af nu om stunder, burde det stå klart, at hvis den nuværende orientering inden for politik fortsætter, så er menneskeheden i færd med at brase frontalt ind i en mur for fuld kraft. Den hidtidige politik har skabt den mest dybtgående, eksistentielle krise for civilisationen i menneskehedens historie, og hvis denne politik fortsætter, vil menneskeheden have vist sig ikke at være en tøddel mere intelligent end dinosaurerne.

Formålet med denne hasteindkaldte konference er derfor at foreslå et fuldstændigt og dramatisk paradigmeskifte med det formål at gøre en ende på paradigmet med geopolitisk konfrontation og krig som middel til konfliktløsning og i stedet erstatte det paradigme, hvor et oligarkisk finansielt system med sin profitmaksimering for »banksters« og spekulanter, der netop nu er en trussel mod i bogstaveligste forstand milliarder af menneskers liv, med et nyt paradigme med fokus på »menneskehedens fælles mål« og overvindelsen af de farer, der kunne føre til civilisationens udslættelse.

Dette nye paradigme må tage fat på de aksiomer, der ligger til grund for denne politik, og må være af en lige så fundamental karakter som det aksiomatiske skift, der udgjorde skillelinjen mellem Middelalderen og den moderne tid. Med alle sine skelsættende opdagelser inden for naturvidenskab og klassisk, kunstnerisk komposition udskilte den moderne tid sig fra Middelalderen, hvis karakteristiske skolastik og overtro blev erstattet af fokusering på moderne videnskab og kultur.

Mellemøsten: Skift aksiomerne

Hvis vi ser på situationen i Mellemøsten, så er det godt, at denne våbenhvile mellem Hamas og Israel, der blev forhandlet igennem af den ægyptiske præsident Mohamed Morsi, med støtte fra Hillary Clinton og FN's generalsekretær Ban Ki-Moon, kom i stand, og som i hvert fald for øjeblikket har slukket en af de mange lunter. Men våbenhvilen ændrer ikke den grundlæggende situationen mellem Israel og Iran, der stadig har kurs mod en konfrontation, og den ændrer ulykkeligtvis ikke politikken for regimeskifte mod Assad-regeringen i Syrien.

For blot få dage siden, den 20. november, var der en artikel i det israelske dagblad Haaretz af en drusisk-israelsk digter ved navn Salman Masalha, der grundlæggende, og efter min mening korrekt, sagde, at Israels angreb på Hamas var en del af en nøje udtænkt plan, der gik ud på, før angrebet på Iran, at fjerne de såkaldte »fløje« i Gaza-striben og Libanon, som ville blive aktiveret i tilfælde af et israelsk angreb og et iransk modangreb. Og det er fortsat planen at udføre dette angreb på Iran, hvis tingene forbliver som de er, for man bør ikke glemme, at premierminister Benjamin Netanyahu for ganske nylig, på FN's generalforsamling, fremlagde denne meget mærkelige skitse med en atombombe med røde linjer, og denne røde linje ville angiveligt blive overskredet om seks måneder.

Der er allerede gået to af disse seks måneder; og desuden holdt premierminister Netanyahu en tale i Knesset i marts måned, hvor han bogstaveligt sagde, og dette er citeret i Haaretz-artiklen: »Før eller siden må Irans fremskudte stillinger i Gaza elimineres«.

For blot at få dette spørgsmål afklaret ? og I vil få mulighed for at høre Hans Excellence, den iranske ambassadørs synspunkt i sagen ? men efter vores bedste overbevisning, og dette er i overensstemmelse med vurderingen fra National Intelligence Estimate ? paraplyorganisationen for de amerikanske

efterretningstjenester ? såvel som den tyske efterretningstjeneste, BND, at der grundlæggende set ikke er det mindste bevis på, at Iran skulle have genoptaget sit atomvåbenprogram, som det afbrød i 2003, men at Iran, hele den omskiftelige situation taget i betragtning, selvfølgelig meget aktivt forfølger en politik med opnåelse af en tilstrækkelig atomkapacitet, således at hvis der skulle komme et angreb ? hvilket ifølge den almindelige vurdering ikke fuldstændigt ville eliminere Irans atomprogram ? derefter meget hurtigt ville kunne gå videre med udviklingen af en atombombe. Men det er en stor forskel til at have et aktivt atomvåbenprogram lige nu.

Hvad var ellers hensigten med det målrettede drab af Hamas' militære leder, Ahmed Jabari, den 14. november? Dette har igangsat en optrapning, der hos mange mennesker i den arabiske verden har ført til et rødglødende raseri, som våbenhvilen forhåbentlig har dæmpet en smule. Men det er ikke nok til at slukke den ild, der allerede brænder.

Lad os se på, hvad Tyrkiet gør. De er selvfølgelig medlem af NATO, og de har officielt anmodet om at få opstillet Patriot-missiler og få cirka 170 soldater fra [den tyske] forbundshær udstationeret ved den tyrkisk-syriske grænse. Hvorfor? Ja, fordi Tyskland synes at have kapituleret over for det massive pres for, at Tyskland, der hverken deltog i Irak-krigen eller Libyen-krigen, nu må deltage i enhver ny NATO-kampagne af loyalitet over for alliancen.

Hidtil er der fra Syrien ikke kommet våben, mod hvilke Patriot-missilerne ville være effektive. Der har hidtil kun været affyret granater og artilleri, og det er ikke engang klart, hvem der har affyret dem; det kan have været oprørerne, det kan have været provokationer, det kan have været den syriske hær, men spørgsmålet: Cui bono? [Hvem gavner det? -red.] må også her stilles.

NATO's generalsekretær, Anders Fogh Rasmussen, forsikrer os om, at disse Patriot-missiler kun er til forsvarsformål. Men hvad med den britiske premierminister David Camerons udtalelse om, at den britiske regering før eller senere ville blive involveret i etableringen af en flyveforbudszone over dele af syrisk territorium? Og hvad med Storbritanniens forsvarsstabschef, general Sir David Richards' udtalelse om, at det kun er et spørgsmål om tid, før britiske styrker intervenserer i Syrien, hvis den såkaldte »humanitære« situation forværres?

Når disse Patriot-missiler først er opstillet, er det ikke ord, men, set fra et militært standpunkt, evnen, der gælder. Og når denne militære evne først eksisterer, og der så sker en eskalering, så vil den blive brugt, og Patriot-missilerne repræsenterer evnen til at deltage i håndhævelsen af en flyveforbudszone over dele af Syrien, hvilket er absolut uacceptabelt for Rusland og Kina. Og det er årsagen til, at den russiske regering, umiddelbart efter meddelelsen om opstillingen af Patriot-missilerne, grundlæggende set advarede om, at dette fører til en meget farlig destabilisering af en allerede ekstremt ustabil region. Ja, hvis dette sker, så har vi faktisk kurs mod en atomar tredje verdenskrig.

Og jeg ved ikke, hvad årsagen er til, at denne tyske regering og nogle af oppositionspartierne forfølger denne vanvittige politik, for den vil føre til Tysklands ødelæggelse! Tyskland er medlem af denne alliance og er derfor et mål for alt, hvad der vil ske. Og jeg vil indtrængende appellere til Jer alle om at gøre dette til et politisk spørgsmål. For det der virkelig er ekstremt rystende er, at civilisationen befinder sig på randen af 3. Verdenskrig, og der er ingen debat om det! I husker nok, at under den cubanske missilkrise for 50 år siden var der en udstrakt diskussion om konsekvenserne: Præsident Kennedy advarede dengang om, at de mennesker, der døde inden for de første minutter, ville være heldigere stedt end dem, der døde flere uger senere. Da vi havde en krise over mellemdistanceraketter i begyndelsen af 80'erne, gik hundrede tusinder af mennesker på gaden! Og i dag befinder vi os i en langt, langt værre situation, og hverken medierne eller politikerne har noget at sige! Den brede befolkning ved ikke, at vi befinder os på randen af udslettelse.

En imperialistisk politik

Spørgsmålet er, hvordan verden kunne komme til dette punkt: Da Sovjetunionen gik i opløsning mellem 1989 og 1991, var der en historisk chance for at skabe en fredsorden for det 21. århundrede, fordi der ikke længere var nogen fjende. Muligheden var til stede for fuldstændig at reorganisere verden og etablere et udviklingsperspektiv. Ulykkeligvis dukkede de neokonservative i USA op på dette tidspunkt i den gamle Bush senior-regering, og sammen med daværende britiske premierminister Margaret Thatcher besluttede de sig for at styre verden som et imperium, baseret på det »særlige anglo-amerikanske forhold«. Første skridt var at forvandle Rusland fra at være en supermagt til at være et råvareproducerende tredjeverdensland under Jeltsin-perioden. Dette skete ved hjælp af en chokterapi, privatisering; Ruslands produktionspotentiale brød sammen mellem '91 og '94 og udgjorde kun 30% af sit tidligere niveau.

Samtidig etablerede man en politik med regimeskifte over for ethvert land, der ikke ville underkaste sig denne imperietankegang. Dette førte til den første Golfkrig, der begyndte den 2. august 1990, og som angiveligt var udløst af et irakisk angreb på Kuwait, men man husker nok den amerikanske ambassadør i Bagdads, April Gillespies, forræderiske ord, som opmuntrede til angrebet, og som derfor var meddelagtig i denne krig. Denne kampagne blev dernæst afbrudt i otte år under Clinton-regeringen, der blandt andet så tilblivelsen af Oslo-aftalerne.

Alt imens fortsatte de neokonservative i baggrunden hele tiden med deres politik. I 1996 skrev en undersøgelsesgruppe under ledelse af Richard Perle et politisk dokument til premierminister Benjamin Netanyahu med titlen »Clean Break«, og dette dokument var en total tilbagevisning af Oslo-aftalerne, der kræver en omfattende fred med hele den arabiske verden, og foreslog at Israel, sammen med Jordan og Tyrkiet, i stedet skulle arbejde frem mod at »inddæmme, destabilisere og tvinge regeringerne i nabolandene Irak, Syrien, Iran og Libanon tilbage.«

Fra februar 1998 lagde Blair-regeringen, i forening med Netanyahu, pres på præsident Clinton for at realisere et regimeskifte i Bagdad, der angiveligt var i besiddelse af masseødelæggelsesvåben. Dette afviste præsident Clinton oprindeligt, men da han kom under trussel om en rigsretssag pga. Monica Lewinsky-affæren, autoriserede han grundlæggende set Operation Desert Fox i december 1998. Så holdt Tony Blair et år senere, i 1999, den berygtede Chicago-tale, hvor han bekendtgjorde Blair-doktrinen, der grundlæggende set retfærdiggjorde, at man fra nu af kunne udføre humanitære interventioner over alt i verden. Det var også dette år, hvor globaliseringen kom i fuld gang med den finansielle afregulering, som han også havde krævet i sin tale, og som førte til ophævelsen af Glass/Steagall-loven, total, ureguleret frihandel og miljøbeskyttelse, samt ligeledes til Storbritanniens sundhedsvæsen, National Health Systems, politik for eutanasi/patientprioritering. Det blev alt sammen bekendtgjort i den tale, som Tony Blair holdt.

Tony Blair roste i sin tale de britiske relationer med »Chicago-lands« lange historie, og det er måske her, man skal finde årsagen til, at han har været præsident Obamas kampagnerådgiver i hele det indeværende år.

Den 3. januar 2001 holdt min mand, Lyndon LaRouche, et profetisk webcast, hvor han sagde, at Bush Jr.-regeringen, der skulle tiltræde tre uger senere, ville blive konfronteret med problemer med det finansielle system af et sådant omfang, at den ikke ville kunne magte det, og at den derfor ville føle sig fristet til at skabe en ny rigsdagsbrand-episode. Det var i sandhed profetisk, for præcis otte måneder senere indtraf 11. september.

Der blev nedsat en kommission, der undersøgte begivenhederne den 11. september, som inkluderede medlemmer af Kongressen og Senatet, og lederen af denne undersøgelseskommission, Bob Graham, påpegede for nyligt grundlæggende set, at 28 sider [af rapporten] blev hemmeligstemplet og aldrig offentliggjordes, hvilket præsident Obama havde lovet omgående at offentliggøre, så snart han tiltrådte. Det var et krav fra familierne til ofrene fra World Trade Center, at de blev offentliggjort, fordi de angik Saudi-Arabians rolle i angrebet.

Vi har offentliggjort omfattende dokumentation af British Aerospace Enterprises, BAE's, rolle i den

så kaldte Al Yamamah-aftale, der vedrører den britisk-saudiske finansiering af 11. september, og det er alt sammen meget veldokumenteret. I et interview til Huffington Post den 11. september i år krævede senator Bob Graham, at hemmeligstemplingen af disse 28 sider af det officielle dokument fra Den amerikanske Kongres blev ophævet, og han talte klart om Saudi-Arabiens rolle.

Så begyndte den anden Golfkrig den 20. marts 2003. Der var ikke noget FN-mandat til denne krig, som blev gennemført af »koalitionen af villige«. Det var alt sammen baseret på et memorandum fra MI5 (den britiske militære efterretningstjeneste ?red.), der grundlæggende set sagde, at Irak skulle være i besiddelse af masseødelæggelsesvåben, at de skulle være i stand til at nå enhver større by i hele verden inden for 45 minutter, og at Saddam Hussein havde forbindelse til Al-Qaida. Man vil huske yellowcake-historien om det formodede atommateriale fra Niger. Og den daværende udenrigsminister, Colin Powell, brugte i en tale til FN dette memorandum til at retfærdiggøre angrebet på Irak. Det hele viste sig at være løgn, og det er vitterligt, at Colin Powell har sagt, at denne tale var hans livs største fejltagelse.

Dernæst kom så sidste efterår den såkaldte humanitære intervention imod Libyen, og på dette tidspunkt var Obama-regeringen i fuld gang med at fortsætte politikken med regimeskifte. De ville allerede have været i gang med at fortsætte imod Syrien, Iran, ja også Rusland og Kina, havde det ikke været for den internationale mobilisering, som hr. LaRouche tog initiativ til, og som Schiller Institutet gennemførte over hele verden, og, hvad der er meget vigtigt, havde det ligeledes ikke været for formanden for den amerikanske generalstab, general Martin E. Dempsey, som greb ind igen og igen. I ved, at når Susan Rice f.eks. sagde, at »nu er alle muligheder på bordet«, så greb han ind og sagde »nej, Iran har en rationel regering, og vi kan forhandle«; eller han advarede imod en militær intervention mod Syrien. Og grunden er ganske ligetil: Det amerikanske militær ved meget vel, hvordan et udbrud af krig ville blive. Man kan selv bedømme dette og sammenligne det amerikanske militærs fornuftige udtalelser med regeringens krigeriske udtalelser.

Ved det nylige Nationale Råd for Amerikansk-arabiske Relationers konference gav den tidligere amerikanske ambassadør Chas Freeman en knusende redegørelse for denne politik. Han sendte faktisk denne tale til vores konference, og vi vil sandsynligvis kunne oplæse et kort uddrag af den. Fra et strengt amerikansk synspunkt påpeger han denne politiks totale fallit, som ikke har tjent amerikanske interesser. Tværtimod siger han, at Irak-krigen ikke var nogen »let sag«, der selv ville dække sine omkostninger, hvilket var linjen inden krigen, men at den dræbte 6.000 amerikanske soldater, sårede mere end 100.000 ? og jeg taler ikke engang om de irakiske tab; krigen kostede 3,4 billioner dollars [ca. 20.000 mia. kr. -red.], og Irak har nu ikke en pro-amerikansk regering, men en regering, der hælder mere til Iran, og hvor Irak er i fare for at få en konfrontation mellem Shi'iter og Sunnier.

Den amerikanske indflydelse i området er ikke blevet styrket, og Chas Freeman påpeger også, at den ikke har demonstreret USA's magt, men tværtimod USA's begrænsede evne til at gennemføre sine formål. Han siger, at hvis formålet var at demonstrere USA's retsmæssige styre og de amerikanske friheders overlegenhed, ja, så er det ulykkeligvis sådan, at verden har oplevet Abu Ghraib, fornægtelsen af beskyttelse af fjenden i henhold til Genève-konventionen, og det lader USA stå tilbage som »moralisk formindsket«. Efter 11 år i Afghanistan er 2.000 amerikanere blevet dræbt og 16.000 såret, og det eneste der er tilbage er en mere eller mindre skammelig tilbagetrækning, fordi de mennesker, der bliver trænet til at overtage sikkerheden, nu drejer rundt og dræber dem, der træner dem.

Det »Arabiske Forår« var i bedste fald ikke noget Arabisk Forår, men en salafistisk vækkelse; krigen med dronefly har dræbt 5.000 mennesker uden nogen retssag, uden nogen anklage, uden at blive vurderet i en retssal, og al-Qaida er ikke nedkæmpet, til trods for de temmelig bestialske likvideringer foran videokameraer, men er derimod styrket og har spredt sig til Pakistan, Yemen, Nordafrika, Sahel-zonen og andre steder i Europa og Asien. Så den amerikanske indflydelse er ikke blevet styrket, men svækket, og det eneste der er tilbage, er blot og bar militærstyrke.

Blair-doktrinen i Amerika

USA har ulykkeligvis fuldstændig overtaget denne Blair-doktrin, som man kalder »retten til at beskytte«. Obama-regeringen har oprettet noget, der hedder Rådet til Forebyggelse af Grusomheder, som laver lister over lande, i hvilke der forekommer overtrædelser af menneskerettigheder, og som er opført på listen over fremtidige interventioner.

Man skal yderligere have med ind i billedet, at NATO's og USA's missilforsvarssystem, der er ved at blive bygget i Østeuropa og dele af Middelhavsområdet, af Rusland betragtes som en inddæmning i lighed med udvidelsen mod øst. Den tidligere russiske generalstabschef general Nikolai Makarov sagde, at Rusland ikke kan acceptere dette, fordi det eliminerer Ruslands evne til at udføre et gengældelsesangreb og derfor ødelægger den strategiske balance. Kina har reageret på en lignende måde over for de nye alliancer, som USA har indgået i Stillehavsområdet.

Lad os se på den umiddelbare situation i Syrien: Mens Rusland og Kina i tilfældet med Libyen stadig forholdt sig neutrale, så, efter at de så, at den såkaldte »humanitære intervention« i Libyen i virkeligheden var en regulær krigshandling, det blev kronet med det bestialske mord på tidligere præsident Gaddafi, der ikke fik beskyttelse som han burde i henhold til Genève-konventionen, så nedlægger de efter dette nu veto i FN's sikkerhedsråd, og der forestår derfor nu et sammenstød mellem Putin-doktrinen og Blair-doktrinen. Blair-doktrinen siger, at Den westfalske Fred med national suverænitet er forbi, og humanitære interventioner er tilladt. Putin-doktrinen, som Vladimir Putin, da han i år blev genindsat som præsident, helt bevidst sendte til alle regeringerne, siger, at Rusland absolut stadfæster FN-charteret, der garanterer alle landes nationale suverænitet.

Dette sammenstød kunne ske, mens vi taler her.

For det andet er situationen med Iran ligeledes potentielt meget farlig, for det står klart, at Israel i sig selv ikke kan gennemføre en sådan opgave pga. afstanden, brændstofpåfyldning og forskellige andre begrænsninger, og det er derfor hensigten at trække USA ind i konflikten. Og hvis det sker, så er det virkelig afslutningen på civilisationen.

Hele problemet forværres af den kendsgerning, at vi netop nu står med det transatlantiske finansielle systems sammenbrud, som er slutresultatet af den samme imperiepolitik, forårsaget af ophævelsen af Glass/Steagall-loven og den totale afregulering af finansmarkederne.

Folk er fuldstændig desperate i Grækenland, i Spanien og Portugal, og også i Italien ? som der ikke skrives så meget om, men selvmordsraten i alle disse lande er tredoblet, firdoblet; folk er simpelt hen fuldstændig desperate, og det giver os en forsmag på det, som muligvis venter os.

Jeg, og Schiller Instituttet generelt, er i kontakt med mange økonomer, som rent privat siger, at det, som disse regeringer gør med deres nedskæringspolitik og bankredningspakker, er fuldstændig uansvarligt, fordi det kan medføre et akut sammenbrud af banksystemet med uoverskuelige sociale konsekvenser. Og det er meget sigende, at både EU og Storbritannien, og også den schweiziske regering, alle sammen har udarbejdet beredskabsplaner i tilfælde af euroens kollaps og det internationale finanssystems totale sammenbrud.

Spørgsmålet er derfor, når vi ser på disse to dødelige farer, faren for en atomkrig og faren for et finansielt sammenbrud; når vi befinder os i en dødelig fare for vor menneskelige arts udslettelse, har vi da den moralske støbning og intellektet til i tide at forandre paradigmet? Eller vil det vise sig, at vi ikke er mere intelligente end dinosaurerne?

Genindfør Den westfalske Fred

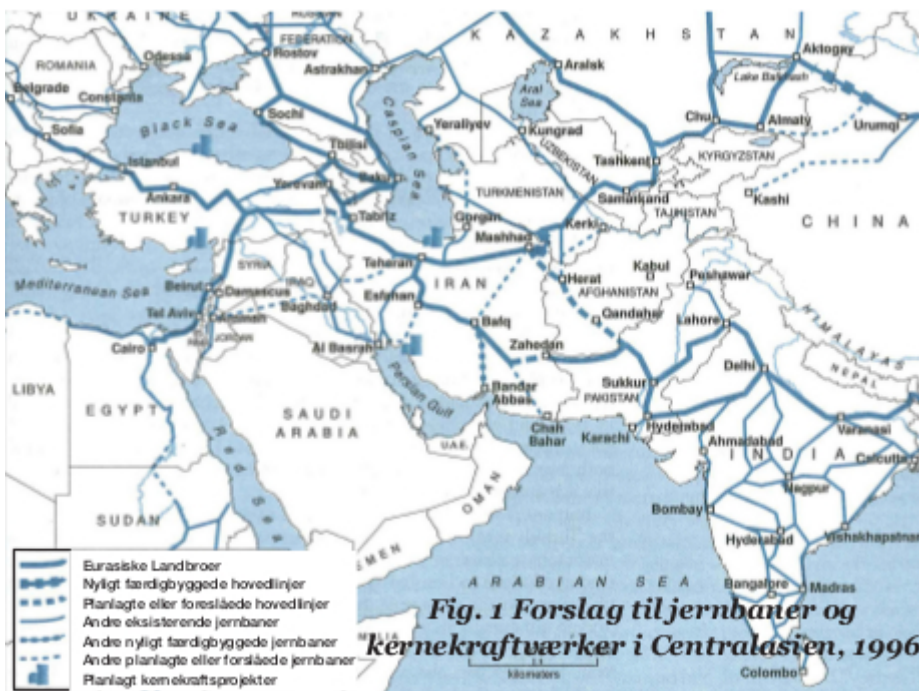
Det, vi må gøre, er at introducere et fuldstændig nyt perspektiv i den internationale diskussion og foreslå en løsning på et fornuftsplan, der ligger på et højere niveau end det, som repræsenteres af alle de forskellige historiske, etniske og religiøse konflikter. Noget, som alle erkender, er mere gavnligt for dem selv og de fremtidige generationer end at stræbe efter den formodede, nuværende egeninteresse. Vi må gøre det stik modsatte af Blair-doktrinen: Vi må genetablere princippet fra Den westfalske Fred, som trods alt kun kom i stand, fordi 150 års religionskrige med Tredivårskrigen oveni havde ødelagt store dele af Europa i en grad, hvor det stod klart, at hvis krigen fortsatte, ville der ikke være nogen tilbage til at nyde godt af udfaldet.

Og det var under disse vilkår, at folkene, der deltog i Den westfalske Fred, satte sig ned i fire år og udviklede denne aftale, der kom til at danne grundlag for international lov og FN-charteret.

Lad os genkalde det første princip i denne Westfalske Fredstraktat: For fredens skyld, siger den, må alle forbrydelser, der er begået af den ene eller den anden part, blive tilgivet og glemt. Hvis dette ikke er gældende, kan der aldrig blive fred.

Det andet princip: For fredens skyld må al fremtidig politik være i den andens interesse. Det er den grundvold, på hvilken fred kan fungere.

Og det tredje princip, der ikke står i selve dokumentet, men som i eftertiden fremkommer som en konsekvens heraf, var formuleringen af den suveræne nationalstats betydning og denne stats rolle i genopbygningen af alt det, som krigen havde ødelagt, på et forbedret niveau i forhold til før krigen. Og det var dette, der dernæst førte til begyndelsen af fysiske økonomi, i form af kameralisme.¹

Det, vi rent konkret foreslår, er en økonomisk udviklingsplan for hele det sydvestasiatiske område. Det større mellemøstlige område, Forasien, Mellemøsten og Sydvestasien, og jeg vil gerne have, at I forestiller Jer hele området [Figur 1] omkring Kaukasus, Centralasien, Afghanistan, Iran, Golfstaterne, Den arabiske Halvø, Israel, Det palæstinensiske Selvstyreområde, Jordan, Libanon, Syrien, Tyrkiet og Irak, som et område, som et integreret område. Så, i stedet for at dette område bliver cockpittet for den atomare ødelæggelse af planeten, burde vi gøre det til et af de mest velstående og veludviklede områder i verden.

Og nu billedet af ørkenen [Figur 2]:
 Man ser et enormt ørkenområde, der faktisk begynder ved Atlanterhavskysten i Nordafrika og strækker sig hele vejen over Den arabiske Halvø og ind i det vestlige Kina og udgør et område på 13 mio. kvadratkilometer.

Forestil Jer så ? I har mange gange i fjernsynet set de udbombede byer i Gaza, i Bagdad, i store dele af Syrien, vi ser her et område, der er fuldstændig ødelagt, og hvor gennemsnitsindkomsten for mange mennesker udgør 800 dollar, ikke om måneden, men om året. Det er grunden til, at det ikke er så let at opnå fred, for når man har en sådan fattigdom, og man ser, hvad der foregår, er det ikke så svært at rekruttere terrorister.

Men dette billede behøver ikke at være det eneste syn, for dette område har ikke altid set sådan ud. Ved slutningen af den sidste istid var det meste dækket af vegetation. Hvis man i tanken kondenserer de sidste 20.000 år, siden den sidste istid, til en 5 minutters computeranimation, så kan man se, hvordan ørkenen bredte sig. Og ørkenen breder sig fortsat; for fem år siden advarede FN om, at hvis udbredelsen ikke blev standset, så kunne det snart medføre, at 50 mio. mennesker eller flere ville blive fortrængt.

En gylden tidsalder

Men der var også en periode, hvor dette område var tæt på at udgøre det mest fremgangsrigeste sted på Jorden! Det var i Silkevejens tid, den periode, hvor man i dette område havde den største udveksling af varer og kultur, en blomstrende handel, urbanisering og arkitektur.

Og nu, billederne af Bagdad: Under Abbaside-dynastiet var Bagdad, i henhold til kunstnerens gengivelse, den mest veludviklede by i verden. Der var flere mennesker, der kunne læse og skrive, flere bøger og flere biblioteker [end noget andet sted i verden -red.].

Figur 3 viser Kalif Haroun al-Rashid, som modtog Karl den Store; og i denne periode indsamlede man kundskaber fra hele Middelhavsområdet, fra Egypten, Grækenland, Italien og Spanien, og udsendinge ville bringe disse kundskaber tilbage til de forskellige kaliffer, som al-Mansour eller Haroun al-Rashid, og det, de fandt, blev opvejet med dets vægt i guld. Da Europa blev ødelagt efter Romerrikets fald, gik mange af kundskaberne fra den græske civilisations storhedstid, og andre fremskredne perioder, tabt. Det var kun takket være forbindelsen mellem Haroun al-Rashid og Karl den Store, at Europa var i stand til at genopdage sine tidligere rødder!

Her ser vi det første hospital [Figur 4*]. Dette billede forestiller Haroun al-Rashid, som spiller polo [Figur 5*]. Det finder jeg meget morsomt, for det viser jo, at de havde tid til disse fornøjelser. Figur 6 og 7

viser Visdommens Hus i Bagdad. Dette forestiller Ibn Sina [Figur 8], der ikke kommer fra Irak, men jeg tror han er fra det område, der nu er Iran, og der var mange tænkere: al-Faribi, al-Kindi, Ibn Sina, der alle fulgte Platons tradition og fortsatte Platons arbejde. Ibn Sina var også lærer i medicin, og han var i besiddelse af meget avancerede studier af kroppen. Her [Figur 9] ses hans værk oversat til Latin. Her [Figur 10] ser man, hvordan hans indflydelse bredte sig. Faktisk var Ibn Sina så berømt, og hans medicinske studier var så avancerede, at vi skal helt frem til det 17. århundredes Europa, før hans viden blev overgået.

Der er ingen som helst grund til, at denne Guldalder fra den Persiske og Arabiske Renæssance ikke skulle kunne få nyt liv. Jeg mener, på samme måde, som de europæiske kulturer er frakoblet deres storhedsperioder; Italien er ikke på niveau med Den italienske Renæssance; Tyskland er ikke på niveau med sin egen klassiske periode; men der er ingen grund til, at ikke blot Europa, men også den arabiske, persiske, islamiske verden ikke kan få nyt liv på et moderne niveau, men med forbindelse til rødderne af sin tidligere Guldalder.

Der er ganske simpelt en kolossal mangel på infrastruktur og industriel udvikling; der er næsten intet landbrug pga. af en total mangel på vand. Man kan flyve i fem, seks, syv timer over dette område i Nordafrika og det mellemste Centralasien, og man kan kigge ud og ikke se en eneste grøn plet. Det har jeg engang gjort, og jeg kiggede, hvor var oaserne? Og der var ikke nogen!

En Verdenslandbro

Vi må derfor behandle hele dette område som en del af Verdenslandbroen. Dette er en idé, som er en videreudvikling af et forslag, som hr. LaRouche og jeg selv udarbejdede som reaktion på Sovjetunionens sammenbrud i 1991, og som gik ud på at forbinde de europæiske befolknings- og industricentre med de asiatiske gennem såkaldte »udviklingskorridorer«. Og efter at vi havde studeret det i dybden, brugte vi den Transsibiriske Jernbanes og Silkevejens eksisterende linjer, fordi de af geografiske årsager havde den mest optimale beliggenhed, og vi foreslog et intensivt samarbejde mellem alle landene i Den eurasiske Landbro.

Det var vores idé om en fredsorden for det 21. århundrede. I begyndelsen, og vi afholdt i bogstaveligste forstand hundreder af seminarer og konferencer om det, da sagde folk, »Jo, det er en fin idé, men en utopisk idé. Hvem skulle finansiere det?«

Men idéen voksede til Verdenslandbroen [Figur 11*], som netop nu er ved at blive udviklet og realiseret, og det, der i begyndelsen blot var en idé, er nu i forskellige stadier af virkeliggørelse gennem regeringerne i Kina, Rusland og Sydkorea. Og idéen er grundlæggende set, at udviklingsprogrammet for Mellemøsten er en udvidelse af denne Verdenslandbro.

Det som jeg siger her, og som også vil blive uddybet senere af Hussein Askary, vil kun fungere, hvis vi kan overbevise regeringerne i Rusland, Kina, Indien, Iran, forhåbentlig nogle europæiske nationer og forhåbentlig et USA, der er gået bort fra politikken baseret på det særlige angloamerikanske forhold og er vendt tilbage til John Quincy Adams' politik. Hvis vi kan overbevise disse regeringer om at indgå i en ligeværdig alliance mellem fuldstændig suveræne nationer, så kan det blive til virkelighed.

Erklær ørkenen krig

Første prioritet må være at erklære ørkenen krig, for et af de største problemer i dette område er manglen på ferskvand, og her må vi fokusere på tre hovedproblemer. Det ene er omdirigeringen af de arktiske vandveje til Centralasien; men også sådanne projekter som det tyrkiske GAP-projekt [Figur 12a-b],

den tyrkiske Rørledning for Fred, der aldrig blev realiseret. Det må omfatte Oasis-planen, som hr. LaRouche har foreslået siden 1974. Det må især fokusere på atomkraftdrevne afsaltningsanlæg og underjordiske vandreservoirer.

Fremgangsmåden må være den samme som vort forslag til Det Nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde, NAWAPA, som er det største infrastrukturprojekt, mennesket nogensinde har påtaget sig. Idéen er, at man omdirigerer det vand, der flyder ud i Det nordlige Ishav, og via et pumpesystem leder det langs Rocky Mountains hele vejen ned til Mexico. Dette ville omgående skabe 6 mio. arbejdspladser. Dette projekt er som et resultat af vort arbejde under aktiv overvejelse i Den amerikanske Kongres.

Idéen er, at man gennem menneskelig intervention opgraderer biosfæren ved at omdirigere vandstrømme i store mængder, hvilket forårsager, at der udvikles vegetation, som dernæst ved hjælp af fotosyntese inddamper vand, der dannes skyer og et nyt regionalt mønster for regn.

Jeg vil blot nævne nogle hovedprojekter, der senere vil blive uddybet af Hussein Askary, blot for at give en oversigt over det, jeg senere vil sige: For det første ønsker vi, at Aralsøens bækken bliver udviklet, for Aralsøen er skrumpet til 10 % af sin oprindelige størrelse, og dette udgør i øjeblikket et akut problem for alle landene i Centralasien [Figur 13*]. Det er et resultat af udtømningen pga. dyrkning af monokulturer under sovjettiden, og det har forvandlet de fleste af disse lande til ubeboede saltørkener, hvor storme omfordeler saltet til landområder i Kasakhstan, Usbekistan og Turkmenistan og volder skade på landbruget og menneskers helbred.

For det andet ønsker vi et stort projekt til afledning af floder, f.eks. afledning af vand fra Petsjora-floden, der flyder ud i Barents Hav, og i stedet over i Volgafloden via dennes biflod, Kama. Dette vil igen pumpe 19 kubikkilometer vand ind i kanalsystemet ved Det kaspiske Hav og ind i Kaukasus. Dette projekt lå allerede på tegnebrættet under Bresjnev, og dengang var de budgetterede udgifter kun 4 mia. dollar, som tydeligvis ikke er meget. Projektet blev senere fuldstændig taget af bordet under Gorbatjov.

Vi ønsker også, at floderne Ob og Irtysh omdirigeres gennem en 2.550 km lang kanal, løftes 300 m op gennem et system med seks pumper og ledes ind i Aralsøen. Herfra vil vandet også blive ledet til Sib-Aral-kanalen. I begyndelsen vil blot 7 % af vandudstrømningen fra disse to floder pumpe 26 kubikkilometer vand ind i Aralsøen, og i anden fase 60 kubikkilometer, ved at kanalen udvides til at kunne bære større skibe. Dernæst ønsker vi også, langs den turkmenske kanal og med skibsfart fra Sortehavet via Don-Volga-kanalen for øje, at bygge Den eurasiske Kanal tværs over russisk Kaukasus til Afghanistan og Aralsøen. Så vil Centralasien være forbundet med Atlanterhavet via Middelhavet og med Det indiske Ocean via Suez-kanalen. Dette vil dernæst ikke blot have virkning for skibsfarten, men også for et varieret landbrug, for bomuld er den mest vandkrævende afgrøde, der faktisk ikke burde dyrkes i disse områder.

Hvis dette gennemføres, vil Aralsøen blive frugtbar og fyldt med fiskebestande som tidligere, og denne kunstige vanding vil også mildne klimaet.

Et andet projekt er en underjordisk rørledning med en diameter på 4-5 meter, der vil trække vand fra Den turkmenske Kanal til det meget frugtbare, centrale, kaspiske område i Iran. Der skal pumpes vand over Elburs Bjergene ind i det centrale Iran og de byer beliggende her vest for Meshed. Denne rørledning vil hurtigt kunne bygges, da denne region allerede har gode forbindelser til den eurasiske jernbanelinje, der løber gennem Meshed. Den iranske regering har allerede sat flere af disse projekter i gang for at bekæmpe ørkenspredningen og arbejder sammen med de centralasiatiske lande. Den iranske regering ønsker at bygge vandveje mellem Det kaspiske Hav og Den persiske Golf til skibsfart, og der er andre veldefinerede projekter, nogle under opførelse, nogle i skuffen, og nogle, der stadig kun befinder sig i ingeniørernes hjerner.

Der er f.eks. dette tyrkiske GAP-projekt, der løber gennem det sydøstlige Anatolien, og som er

udformet med Tennessee Valley Authority-projektet som forbillede. Det blev påbegyndt for 22 år siden og vil sluttelig omfatte 22 dæmninger til produktion af elektricitet, vandstyring, kunstig vanding og oversvømmelseskontrol. Projektet kommer til at ligge i det sydøstlige Tyrkiet og vil inddrage 10 % af landarealet mellem Eufrat-Tigris-bækkenet og de sydøstlige sletter. Det vil sluttelig muliggøre, at 1,7 mio. hektar land kan opdyrkes.

Dette område er tydeligvis beliggende tæt ved grænserne mellem Tyrkiet, Syrien, Irak og Iran og har en stor kurdisk befolkning. Området er nu et af krisens afgørende brændpunkter, men udviklingsperspektivet er den eneste måde, hvorpå fred kan etableres, og det er et meget, meget imponerende projekt.

Omdrejningspunktet i dette GAP-projekt er Atatürk-dæmningen [Figur 14], som er en af verdens største: Den fører vand til sletterne ved Harran, Mardin og Ceylandpinar og muliggør øget landbrugsproduktion og industri. ☒

Under forhandlingerne om Oslo-aftalerne i 1993 fandt der en arabisk-israelsk fredsproces sted, hvor idéen om den tyrkiske rørledning for fred opstod. Den blev aldrig til virkelighed, men idéen var at omdirigere vand fra Tyrkiet til Israel og Palæstina, Jordan og de arabiske ørkenstater i Golfregionen, samt etablere en vestlig rørledning ind i Seihun-området og, gennem særskilte rørledninger, til Seihun-floden, der nu uudnyttet løber ud i Middelhavet ved Adana. Der vil være en i vest, gennem Syrien, Jordan, Israel og Palæstina, og en til Saudi-Arabien, der til sidst vil være 2007 km lang; og en i øst gennem Syrien, Irak, Kuwait og andre Golfstater. I alt 3900 km, der dagligt vil lede 16 mio. kubikmeter vand.

I 1975 rejste hr. LaRouche til Bagdad for at deltage i en årlig festlighed til ære for Baath-partiet, hvor han havde lejlighed til at tale med mange arabiske ledere, og han rejste rundt til nogle af de tidligere kunstige vandingsanlæg i Irak og vendte hjem med idéen om Oaseplanen [Figur 15]. Den afgørende idé er at bruge atomkraftværker til afsaltning af store mængder havvand.

På nuværende tidspunkt har både Det internationale Atomenergiagentur, den iranske regering, Golfstaternes Samarbejdsråd og Frankrig udført forskellige undersøgelser af omkostningerne og effektiviteten ved afsaltningsanlæg, der er atomkraftdrevne snarere end gasdrevne. Hidtil er Iran det eneste land siden 2001, der har [bygget] et stort atomkraftværk til civil brug, i Bushir, der blev konstrueret i

samarbejde mellem Iran og Rusland. Det originale Siemens-design fra begyndelsen af 1970'erne omfattede også idéen om storstilede anlæg til afsaltning af havvand, der endnu ikke er inkluderet, og Iran planlægger opførelsen af flere nye atomkraftværker med anlæg til afsaltning af havvand.

De forenede arabiske Emirater har nu indgået en aftale med Sydkorea, hvor Emirate Nuclear Energy Corp. (ENEC), der blev grundlagt i 2009 i Abu Dhabi, sammen med Korea Electric Power Corp., Kepco, skal bygge fire, 1,4 MW atomkraftværker, der skal stå færdige i 2020. Den første blev påbegyndt i juli 2012. Den saudiarabiske regering har planer om at opføre 16 atomkraftværker frem til 2030. Samarbejdet mellem De forenede arabiske Emirater og Sydkorea inkluderer uddannelse af ingeniører fra emiraterne i Sydkorea. I Saudi-Arabien inkluderede den oprindelige plan for King Abdullah City for Atomic and Renewable Energy et uddannelsesprogram, og dette er så vidt jeg ved ikke rigtig blevet videreført, men i øjeblikket er Saudi-Arabiens store akilleshæl den næsten totale afhængighed af udenlandsk arbejdskraft og ekspertise.

Det er helt klart, at hvis LaRouches Oasis-plan fra 1975 var blevet gennemført, ville en masse blodsudgydelse og elendighed have været undgået. På forskellige tidspunkter har ledere fra både Israel og Palæstina været enige om at forfølge denne kurs. For eksempel lancerede Israels daværende udenrigsminister Shimon Perez og premierminister Yitzhak Rabin i 1985 en kampagne for en Marshall-plan i Mellemøsten. I 1993, da man underskrev Oslo-aftalerne, var verden meget tæt på den potentielle virkeliggørelse af disse planer. Men der var et stort problem: Som Lyndon LaRouche havde understreget og lagt vægt på, så ville denne fredsplan kun lykkes, hvis befolkningen i den forarmede region, især i Palæstina, omgående kunne se gravemaskiner gå i gang med arbejdet, så befolkningen fik et perspektiv om en bedre fremtid.

Denne plan blev fuldstændig saboteret af Verdensbanken og det internationale samfund. Verdensbanken afholdt en konference den 20. september 1993, hvor de udtrykkeligt nægtede at udstede lån til infrastrukturprojekter, vand og energi. Dengang talte Perez og Rabin om et budget på 50 mia. dollar for at starte projektet op. Når man sammenligner disse 50 mia. dollar med de 25 billioner dollar, der blev brugt til at redde de amerikanske banker, så viser det noget om de proportioner, vi har med at gøre!

Det, vi må gøre, er at forlænge Verdenslandbroen ind i dette område, og det må ske sammen med andre, væsentlige infrastrukturprojekter, som f.eks. kunstvandning for at gøre ørkenen grøn og konstruktion af transportforbindelser. Golfstaternes Samarbejdsråd er allerede ved at bygge et jernbanenet, der forventes at stå færdigt i 2017, og der er lavet udkast til en forbindelse mellem Saudi-Arabien og Egypten, der går gennem den sydlige del af Akaba-golfen og Sinai-ørkenen. Det har været undervejs i flere år, kun afbrudt af krisen.

Formålet med dette projekt er blandt andet at bygge jernbaneforbindelser til de muslimske pilgrimme, der kommer fra Nordafrika med fly og over hav og land. Et andet projekt er broen over Bab el Mandeb-strædet mellem Yemen og Djibouti. Dette projekt blev udført af et dansk firma, og det brød grundlæggende set sammen, da ejendomsmarkedsboblen i Dubai bristede, men det kunne blive til den vigtigste forbindelse over land mellem Asien og området syd for Sahara i Afrika. Det er også planen, at man vil bygge en bro eller tunnel tværs over Hormuzstrædet og forny den for over hundrede år siden planlagte ottomansk-tyske Al Hedjaz-jernbane, der forbinder de hellige byer i det vestlige Arabien med Tyrkiet og løber gennem Jordan og Syrien. Berlin-Bagdad-jernbanen findes allerede, og det er tanken at forlænge den til Al Hedjaz-jernbanen i Golfprovinsen af samme navn, men den har et påtrængende behov for modernisering. Saudi-Arabien har planer om en opkobling til den irakiske jernbane, og Iran har allerede koblet en jernbanelinje fra Bandar Abbas, havnen i Golfen, til Turkmenistan via Marhad-Sarak-linjen, der blev etableret i 1996, og som genetablerede Den gamle Silkevej.

Denne jernbanelinje fra 1996 betød et vigtigt gennembrud. Det foregik, da der blev afholdt en stor konference i Beijing med 34 deltagerlande, som diskuterede projekter for de 34 regioner langs Den eurasiske Landbro, og Beijing erklærede dengang, at dette var Kinas strategiske langtidsperspektiv. Det blev dernæst

afbrudt pga. krisen i Asien i 1997-1998, men nu er Den eurasiske Landbro igen fuldt ud tilbage på dagsordenen.

En anden linje mellem Rusland, Iran og Aserbajdsjan, gennem Kaukasus til Europa, er under opførelse.

I øjeblikket har de enkelte lande forskellige projekter under opførelse. Nogle projekter samler støv i skuffen, andre er endnu ikke blevet underkastet en gennemførlighedsanalyse.

Begynd med helhedsbilledet

Hvordan løser man det problem, at der er nogle rige lande, der fuldstændig mangler uddannet arbejdskraft og nogle lande, der er meget fattige, som har uddannet arbejdskraft, men mangler ressourcer? Hvordan får man en udvikling for området som helhed? Man begynder med en fælles idé, en vision om, hvordan dette område skal se ud om 20, 40 eller 50 år. Dernæst beslutter alle de involverede regeringer at forfølge denne udvikling som en bevidst, krigsforebyggende strategi. Der må være forberedende møder mellem transport- og videnskabsministerierne, og de må udarbejde detaljerne i denne plan, som vi her løseligt skitserer, og dernæst må planen bekendtgøres for befolkningen i området.

Der burde være en erklæring i traditionen efter Teheran-Konferencen i 1943, hvor præsident Franklin D. Roosevelts personlige repræsentant, gen. Patrick Hurley, præsenterede en erklæring vedr. Iran, der lovede Iran uafhængig suverænitet og territorial integritet². FDR befuldmægtigede også en økonomisk udviklingsplan og assistance til efterfølgende at opbygge økonomien. Jeg læser nu et citat fra denne Teheran-deklaration, men jeg ændrer tre ord, så den ikke blot vedrører Iran, men hele området: »Indførelsen i alle landene i det større område omkring Mellemøsten« ? i stedet for Iran ? »af den amerikanske model for selvstyre og privat initiativ vil være en garant for, at udbyttet af udviklingen af ressourcerne i områdets lande i betydelig grad vil blive dirigeret til opførelse af skoler, hospitaler, sundhedsmæssige foranstaltninger, overvandringsanlæg og forbedringer af alle faciliteter, der bidrager til sundhed, lykke og det almene vel for områdets befolkninger. Denne plan for statsdannelse kan forbedres gennem vore erfaringer i området og kan blive kendetegnet for USA's relationer med alle de nationer, der nu lider under de ulykker, der kommer fra grådige minoriteter, monopoler, aggression og imperialisme.«

Det eneste fornødne er, at USA går tilbage til sin tradition fra [republikkens] Grundlæggende Fædre, fra Benjamin Franklin, Abraham Lincoln, John Quincy Adams og Franklin D. Roosevelt, og dette er en stærk tradition i USA!

Et kreditsystem, ikke monetarisme

Nu rejser spørgsmålet sig naturligvis: Hvem skal finansiere dette? Man kunne stille det polemiske spørgsmål: Hvad er det værd at undgå udslettelsen af den menneskelige art, som ville ske, hvis ikke dette bliver gennemført? Jeg kan forsikre Jer om, at det aldrig vil blive bygget i den gamle verdens globaliseringsparadigme, for det system er i færd med at disintegrere i en hyperinflationær eksplosion.

Dette system må derfor erstattes af et kreditsystem i traditionen efter Alexander Hamilton, USA's første finansminister, og af etableringen af en nationalbank.

Denne politik blev gentaget i Franklin D. Roosevelts Reconstruction Finance Corporation. Den blev benyttet af Kreditanstalt für Wiederaufbau til udvikling af Marshall-planen i efterkrigstidens Tyskland, og ved hjælp af denne politik forvandlede Tyskland på få år fra en ruinhob i 1945 til det berømte tyske økonomiske mirakel, som hele verden beundrede.

Derfor er det, der må gøres, at hver af de deltagende nationer etablerer en nationalbank, der udsteder kreditter til disse klart definerede projekter. Man må dernæst have en multinational aftale, der løber over mange år, mellem regeringerne, og denne multinationale aftale repræsenterer de facto det nye kreditsystem. Kreditterne må have lang løbetid og lave rentesatser, og de må udelukkende bestemmes af kriterierne for fysisk økonomi og føre til den maksimale forøgelse af energigennemstrømningstætheden, hvilket automatisk vil betyde, at f.eks. olie ikke bruges som brændsel, men som en ressource til produktion af kemiske produkter.

Vi søger udtrykkeligt ikke fremmede investeringer, men kreditsystemet vil yde kredit til fremtidig produktion af virkelige fysiske varer. Denne idé er der næsten ingen, der forstår, men det er af afgørende betydning at forstå denne politik med kreditlinjer til fremtidig produktion, i stedet for økonomiske redningspakker til afvikling af fortidig gæld. I denne mellempriode frem til det nye år, hvor den nye kongres tiltræder, er der en god chance for, at Glass/Steagall-loven vil blive genindført i USA. I øjeblikket går der en bølge over hele landet, ikke blot i Den amerikanske Kongres, i Senatet, men også ude i mange lokale sparekasser; selv blandt republikanerne er der et fremstød; nogle mennesker fra Wall Street, selv nogle mennesker i City of London; alle har de erkendt, at alle disse regler, Volcker-regelen, Vickers-kommissionen, interne bankopdelinger (ring fencing), at alle disse udvandede versioner ikke virker, og at kun en komplet tilbagevenden til Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-lov kan løse problemet.

Hvis det sker, vil de kommercielle banker komme under statens beskyttelse, og investeringsbankerne må selv rydde op i deres bøger uden at have adgang til de kommercielle bankers opsparingskonti, og uden at de bliver reddet ved hjælp af skatteborgernes penge. Det er meget sandsynligt, at nogle af disse banker må erklære sig insolvente.

På dette tidspunkt vil der være behov for et kreditsystem, for der vil ikke være tilstrækkelig med likviditet i omløb til, at økonomien kan fungere. På dette tidspunkt vil kreditlinjer til fremtidig produktion, sammenlignet med hyperinflationære redningspakker til betaling af gammel gæld, komme i spil.

Dette går tilbage til Friedrich Lists politiske idé, Toldunionen og Tysklands økonomiske udvikling i det 19. århundrede, og det var Friedrich List, der i sine skrifter meget klart skelnede mellem det britiske og det amerikanske system. Han beskriver meget udførligt det britiske system, som er baseret på monetarisme, frihandel, »køb billigt og sælg dyrt«, som er Verdensbankens, IMF's, WTO's og alle de førende finansinstitutioners nuværende system, og de er alle ved at gå bankerot.

Det andet system, det amerikanske økonomiske system, er fuldstændig anderledes: Det bygger på den antagelse, at den eneste kilde til velstand er en forøgelse af arbejdskraftens produktivitet, og at det følger sig i statens interesse at udvikle borgernes erkendelsesmæssige evner på den bedst mulige måde.

Lincolns økonomiske rådgiver Henry C. Carey fortsatte og udviklede yderligere dette amerikanske system, hvis hovedtræk han skitserede i sit skrift: *The American System of Political Economy*. Det er desuden en kendsgerning, der dog er næsten ukendt, at den tyske kansler Otto von Bismarck, gennem indflydelsen fra den amerikanske ambassadør i Berlin, George Bancroft, og sin ungdomsven, John Lothrop Motley, samt Wilhelm von Kardoff, der grundlagde Hovedforeningen for Tysklands Industri, blev en overbevist tilhænger af det amerikanske protektionistiske system og af Carey og List.³

Det var årsagen til, at Tyskland i slutningen af Bismarck-perioden og efterfølgende meget hurtigt udviklede sig fra at være en feudal økonomi til at blive en af verdens førende industrinationer: Bismarck forkastede frihandel, forkastede monetarisme, og gik i stedet over til statslig beskyttelse af statens opbygning.

Det samme skete i Japan under Meiji-restaurationen. Japan havde været isoleret i mange århundreder, efter at de havde sparket nogle jesuitermunke og andre munke ud, og de var fuldstændig afskåret fra resten af verden. Men i midten af det 19. århundrede rejste nogle økonomer til Tyskland og Holland, og de stiftede bekendtskab med Friedrich Lists og Henry C. Carey's tanker, som de indførte under Meiji-restaurationen. På

få år blev Japan derfor også en af verdens førende nationer.

Ruslands industrialisering under grev Witte, der var en ivrig tilhænger af Friedrich List, skete ligeledes på denne måde.

Det, jeg siger her, går naturligvis fuldstændig imod den nuværende politik, og det går fuldstændig imod det såkaldte Projekt for 1980'erne, der faktisk lanceredes i 1975 af Rådet for Udenrigsrelationer og Den trilaterale Kommission, som havde et projekt, der hed »den kontrollerede disintegration af verdensøkonomien«. De udarbejdede ca. 22 analyser, der alle blev offentliggjort af McGraw-Hill, og grundsætningen var aldrig mere at tillade Japan-modellen! Dengang sagde man, at man skulle forhindre foreningen af socialisme og merkantilisme, som var nøglen til og kodeordet for industrialiseringen af landene i Den tredje Verden.

Problemet er, at hvis vi ikke holder op med denne kolonialistiske tankegang, så overlever vi ikke som art. Derfor må vi foretage et bevidst spring i menneskehedens udvikling: I stedet for at skændes over begrænsede ressourcer og forfølge angivelige »geopolitiske interesser«, så må vi, på dette alvorlige tidspunkt i vor historie, definere menneskehedens fælles mål.

Mens Mellemøsten (inkl. Forasien, det vestlige Central- og Sydvestasien -red.) er ét område, hvor dette paradigmeskifte må gennemføres, så er der et andet stort område, som truer hele planeten. Der er faren for atomvåben, USA's og NATO's missilforsvarssystem, som er uacceptabelt for Rusland; dette må vi tage fat på således, som den nuværende, russiske vice-premierminister, Dimitri Rogozin, har formuleret det med Det strategiske forsvar af Jorden (SDE).

Lyndon LaRouche har, sammen med et team af unge videnskabsfolk, udarbejdet en idé i traditionen efter Det strategiske Forsvarsinitiativ, som min mand havde foreslået i slutningen af 1970'erne og begyndelsen af 80'erne. Det var et omfattende forslag til at erstatte atomvåben med våben baseret på nye, fysiske principper, som senere blev til SDI-forslaget. Faktisk bekendtgjorde præsident Reagan den 23. marts 1983, at dette var officiel amerikansk politik. Det blev dengang forkastet af den russiske regering med det argument, at det var til større fordel for Vesten, men eftersom præsident Reagan to gange havde foreslået et amerikansk samarbejde om anvendelsen af disse nye, fysiske principper i den civile økonomi, var det russiske argument dengang ugyldigt.

På det tidspunkt sagde hr. LaRouche så, at hvis den russiske regering holdt fast ved denne forkastelse, så ville [Sovjetunionen] disintegrere inden for fem år. Det var der ingen, der troede på, men historien har bevist, at Sovjetunionen forsvandt som følge af forkastelsen af dette forslag.

Hr. LaRouche har sammen med sit team udviklet dette SDE-forslag til et strategisk forsvarssystem af planeten, ikke blot mod atommissiler, men også mod den voksende fare for nedslag af asteroider og kometer. På nuværende tidspunkt har menneskeheden endnu ingen brugbar teknologi til at forhindre dette, eller have et tidligt varslingsystem for jordskælv, ekstreme vejrforhold, vulkanudbrud og så videre.

Alle disse trusler er ikke specifikke for nogen enkelt nation, men hele vor arts overlevelse er afhængig af, at vi enten kan kontrollere disse processer eller tilpasse os dem.

Tidligere i år fløj to små asteroider forbi Jorden i kun 14.000 km's afstand. I februar 2013 vil den asteroide, der bærer navnet 2012DA14, med en diameter på 45 meter og en vægt på 14.000 ton, ligeledes flyve forbi forholdsvis tæt forbi. Den vil sandsynligvis ikke ramme Jorden, men den kan udgøre en reel fare for de mange satellitter, der er i kredsløb omkring Jorden.

Et større klippestykke, 2011AG5, vil passere Jorden i 2023 og 2028. I 2040 kunne en asteroide med en diameter på 145 meter slå ned, hvilket er nok til at ødelægge en mellemstor nation.

Nedslaget af et ekstremt stort objekt med en diameter på ca. 10 km skabte et 180 km i diameter stort krater i Chicxulub på Yucatan-halvøen i Mexico. Det er en pålidelig hypotese, at dette nedslag skabte vilkårene for udslettelsen af ikke blot dinosaurerne, men også mere end 80% af alle daværende arter. Det seneste større nedslag forekom i Tunguska, Sibirien, i 1908: Det var kun et objekt på ca. 30-50 meter i diameter, men det skabte et krater større end arealet af New York City inkl. forstæder.

Her ser vi [Figur 16*] en sammenligning mellem asteroidens størrelse og den udløste energi og effekten af nedslaget, sammenlignet med tilsvarende katastrofale begivenheder. Man ser, at allerede med en størrelse på 10.000 meter så har vi den totale udslettelse af den menneskelige art. Her [Figur 17a-b*] kan man se, at kun et vist, mindre antal af disse asteroider er kendte. Der findes mange asteroider, hvis position endnu ikke er på radarskærmen. ❌❌❌

Indtil nu fandtes der ingen metode til at beskytte jordkloden, og det er indlysende, at disse asteroider ikke respekterer nogen Schengen-aftale eller andre grænseaftaler, så ville det ikke være fornuftigt at skabe et internationalt samarbejde omkring forsvaret af menneskeheden imod sådanne trusler?

I eftermiddag får vi lejlighed til at høre fra en deltager i IGMASS-konferencen, der fandt sted i september i Ukraine; IGMASS står for International Global Monitoring Aero-Space Systems, og vi får at høre, hvad forskningens status er på dette tidspunkt.

Det var tydeligvis ikke alle mennesker i verden, der som følge af jordskælvet og tsunamien, der ramte Fukushima-området den 11. marts 2011, reagerede lige så vanvittigt på denne begivenhed som den tyske regering. I stedet for at forlade atomkraft uden at have en passende erstatning, og gå over til utopien om at »afkarbonisere verdensøkonomien«, som er den formulering, der anvendes af Potsdam-instituttet for Klimaforskning og hr. Schnellhuber, Kommandør af Det britiske Imperium, som han stolt kalder sig selv, så ville fjernelsen af kulstof i verdensøkonomien, hvilket betyder at skille sig af med ikke blot atomkraft, men også gas, olie osv., såmænd kun betyde en bæredygtighed svarende til én mia. mennesker!

I modsætning til denne vanvittige, tyske politik, så forøgede mange nationer deres forskning i seismiske forløbere for jordskælv, vulkanudbrud, men også opdagelse af større brande, ekstreme vejrforhold, samt i en integrering af undersøgelser af den gensidige interaktion af de forskellige virkninger, der opstår før sådanne jordskælv. Eksempelvis afvigelse i tyngdekraften, særlige effekter i ionosfæren, gasudslip fra jordskorpen, temperaturforandringer i jordskorpen, ustabilitet i Jordens rotation og andre lignende fænomener af geologisk natur, solaktivitet og så videre.

Udfordringen fra det ydre rum

Det er indlysende, at vi behøver et integreret system af sådanne tidlige varslingsystemer, og desuden kræver det næste spring i menneskehedens udvikling bemanded rumfart af samme grund som det, raketvidenskabsmanden Krafft Ehricke, der deltog i Apollo-programmet, kaldte »udfordringen fra det ydre rum«. Han beskriver denne skønne udviklingsproces, hvor der opstod evolution ved, at livet udviklede sig ud af havene og besejrede landjorden ved hjælp af fotosyntese, og da mennesket fremstod, forekom de første bosættelser langs oceanernes kyster og flodmundinger. Ved hjælp af udvikling af infrastruktur begyndte mennesket dernæst at bygge veje og kanaler og besejre det indre af landet. Med opfindelsen af jernbanen kunne mennesket trænge dybere ind på kontinenterne, en proces, som vi stadig er midt i, som vi så det i forbindelse med mangelen på infrastruktur i Mellemøsten og Centralasien.

Det var Krafft Ehrickes overbevisning, at det næste, nødvendige trin i denne evolution er koloniseringen af rummet, og især bemanded rumfart. I begyndelsen det såkaldte nære rum, Månen og Mars, men længere ude i fremtiden også hinsides dette. Med landingen af mars-robotten Curiosity [Figur 18*] har vi fået en fantastisk forpremiere på menneskets fremtidige formåen. Med en forsinkelse på kun 14 minutter ? dvs. den

tid, det tager signalerne fra stationerne på Jorden at nå frem til Mars ? kan vi nu modtage sanseindtryk på Mars. Vi kan se, høre, tale, udføre eksperimenter med laserinstrumenter, vi kan undersøge Mars' egenskaber [her vises en video om Curiosity's landing], vi kan nu se robottens eksperimenter, og det giver os enorm grund til optimisme. En optimisme, der ikke har eksisteret siden Apollo-programmet. Når man dengang spurgte unge mennesker, hvad de ville være, så svarede de ofte: »Jeg vil være astronaut, kosmonaut. Jeg vil udvikle disse ting.« Det kan nu igen komme på dagsordenen.

Mennesket er den eneste art, der er i stand til stadig at opdage nye fysiske, universelle principper inden for videnskab og klassisk kunst, og sandheden ligger ikke i de såkaldte sansebaserede erfaringer, men i processen med at gøre fremskridt i vor viden om disse principper. Det, der gør mennesket i stand til vedvarende at perfektionere denne proces, er menneskets medfødte evne til kreativitet. Nicolaus Cusanus, det 15. århundredes store filosof, kaldte dette *vis creativa*, menneskets kreative magt: Når mennesket er kreativt, opdager det nye principper, der er overensstemmende med det fysiske univers' virkelige love, og mennesket kan opgradere biosfæren ved noosfærens indgriben, som Vladimir Vernadskij udtrykte det.

Den kendsgerning, at mennesket kan opdage disse principper, er et bevis på, at der er en sammenhæng mellem det kreative sinds lovmæssighed og lovene for skabelsen af det fysiske univers. For hvis en immateriel idé, en hypotese, en tanke fører til forandringer og forbedringer i det fysiske univers, så må der være en sådan sammenhæng, ellers kunne det ikke virke.

Dette kaldes også naturlov, og man kan overtræde denne naturlov, universets orden, en vis tid, men man kan ikke gøre det i lang tid, uden at universets love svarer igen. Vi er nu nået til et punkt, hvor en fortsat overtrædelse af universets love, dvs. at vi ikke anvender kreativitet som grundlag for vor daglige fremgangsmåde, er ved at blive en trussel imod os! Vi står nu over for menneskets afgørende, moralske prøve: Er der tilstrækkeligt mange mennesker, der, i lyset af vor mulige udslettelse gennem atomkrig, er i stand til at reagere på denne måde?

Nu bliver vi afprøvet: Er der tilstrækkelig mange mennesker, der arbejder sammen for en plan, der viser en klar udvej? Kan I hjælpe os og deltage i en mobilisering for at overbevise verdens regeringer om at opgive en snæversynet, geopolitisk konfrontation og foretage de forandringer, der er nødvendige for at garantere den menneskelige arts overlevelse? Jeg ved, at det er muligt. Jeg ved, at det menneskelige sind absolut er i stand til at foretage sådanne spring, at udtænke ting med sin forestillingsevne, ligesom en stor komponist, en stor digter, en stor kunstner. Og jeg tror, vi behøver et samarbejde mellem alle vise mennesker på planeten, videnskabsfolk og kunstnere, for et fælles mål og vor civilisations fælles overlevelse. Jeg vil ikke bagatellisere faren, for denne fare er absolut gigantisk! Jeg tror, at hvis de fleste mennesker vidste, hvor nær på randen af en atomkrig vi befinder os, så ville de ikke kunne sove! Og jeg ønsker ikke, at I skal gå hjem fra denne konference og sove! Jeg ønsker, at I skal være i oprør. Jeg ønsker, at I skal være fuldstændig oprørte og bekymrede, for kun det vil give Jer den nødvendige energi til at hjælpe os med at prøve at ændre dette her. Årsagen til, at jeg alligevel er optimistisk, på trods af dette, er, at hvis man havde vist billedet af Curiosity til en stenaldermand, så ville stenaldermanden sandsynligvis have sagt: »Snak! Du er gal, det findes ikke!« Det er kun et par tusinde år siden, og hvis vi gennemfører de projekter, som jeg har fremlagt for at skabe et fornuftsniveau i international politik, et plateau for samarbejde mellem nationer, så tror jeg, at hvis man blot forestiller sig, hvor menneskeheden kan være om 1000 år [Figur 19], kan menneskeheden være mere udviklet end vi i sammenligningen med stenaldermanden i dag.

Denne krises afgørende spørgsmål

Lyndon LaRouche holdt denne videotale til Schiller Instituttets international konference i Tyskland den 25. november 2012.

Mit emne er »Denne krises afgørende spørgsmål«, og jeg fortsætter som følger:

Gruppen af transatlantiske nationer, og de der følger dem, er nu grebet af den mest truende og farlige krise i moderne historie. Der er tre fysiske aspekter af de økonomiske spørgsmål, som vi må tage i betragtning:

For det første må vi stoppe den aktuelle beslutning om at skabe en accelererende monetaristisk hyperinflation;

For det andet må stoppe det allerede alvorlige sammenbrud af den fysiske økonomi, der bliver stadig værre;

Og for det tredje må vi stoppe den aktuelle umiddelbare trussel om udbruddet af en almen atomkrig. Hvis dette sker, ville dette være en krig, der truer med en snarlig og umiddelbar ødelæggelse af civilisationen i hele verden. En sådan krig ville, inden for det korte tidsrum som den kræver, omtrent

halvanden times atomkrig, sende verdens førende nationer ud i en udslettelse af civilisationen.

Disse tre kategorier af aktuelle trusler imod menneskeheden kan henføres til virkningerne af den aktuelle og fortsat accelererende hyperinflationære politik i USA og de vest- og centraleuropæiske nationer. Denne aktuelle udvikling i Nordamerika og Europa har skabt et for nærværende håbløst accelererende hyperinflationært system og dette fører frem tre forhold der må tages i betragtning, tre forholdsregler som omgående må indføres, hvis faren for et snarligt udbrud af en atomar fase af den aktuelt accelererende udvikling hen imod krig skal forhindres, og hvis en virkelig økonomisk genrejsning i stedet skal iværksættes.

Den første af tre afgørende nødvendige forudsætninger for en genrejsning er, at de relevante kombinerede føren-de nationer, bestående både af USA og de ledende dele af Eurasien, omgående må vedtage Glass/Steagall-love, med den succesrige økonomiske genrejsningsplan, der oprindeligt blev lanceret af USA's præsident Franklin D. Roosevelt i 1930'erne, som forbillede. Vedtagelsen af Glass/Steagall-loven vil være tilstrækkeligt til at standse den hyperinflation, der nu dominerer inden for det nordlige transatlantiske områdes vigtigste nationer. Dette vil forhindre dem i at blive ført ind i et hyperinflationært sammenbrud med en stadig voksende sandsynlighed for atomkrig.

For det andet: De relevante nationers økonomiske genrejsning vil være afhængig af skabelsen af et sæt systemer i de respektive lande, baseret på princippet om national kredit. Det vil sige, at de fremtidige investeringer vil være dem, der vurderes at være fysisk værdige til at modtage kredit, der er udstedt på baggrund af den myndighed, som de respektive suveræne nationers kreditsystem udgør. Den aktuelle hastighed, hvormed den transatlantiskcentrerede hyperinflation accelererer, må standses med den behørig fulde styrke af passende forholdsregler i form af fysiske reformer.

Ved en sådan reform vil sammensætningen af den nationale finansiering af suveræne, nationale økonomier bestå af en kombination af eksisterende og supplerende former for kreditlinjer til de fysiske økonomiske fremskridt for, og ved, de respektive nationalstater. Tænk på det på følgende måde: Der er i øjeblikket en vidt udbredt praksis, der, fejlagtigt, lokaliserer rigdom i penge som sådan, eller i lignende fiktive aktiver, snarere end i de fysisk virksomme kreditsystemer i økonomien.

Enhver virkelig genrejsning kræver derimod, at nationernes aktuelle hyperinflationære praksis erstattes med nationale kreditsystemer, både i og imellem disse samarbejdende nationer.

For det tredje: Det må anerkendes, at det er forøgelsen af den fysiske rigdom, der må muliggøres gennem de respektive nationers offentlige kreditlinjer. Det må være et kreditsystem, der på behørig vis indestår for investeringen i skabelsen af fremtidig fysisk produktion, snarere end blot nominelle former for monetaristisk rigdom, både per person og per kvadratkilometer. Nationernes og virksomhedernes fremtidige rigdom må være garant for de nationale kreditlinjer både i og imellem samarbejdende nationer. Denne økonomiske politik skal være til for både offentlig og privat investering med henblik på skabelsen af det, der udelukkende vil eksistere gennem nationernes, og menneskeheden i almenheds, produktive fremtid.

Menneskehedens unikke egenskab

Og nu til kendsgerninger af afgørende betydning for menneskeheden vedrørende disse spørgsmål. Den afgørende kendsgerning, der må føjes til de økonomiske reformer blandt nationerne, er, at menneskeheden ikke længere kan være isoleret til at leve på Jorden alene. Derudover har den kendte udviklingsproces hos alle de forskellige skabte levende arter, de der var levedygtige, således altid været baseret på en relativ stigning i energigennemstrømningstæthed hos de overlevende arter inden for de forskellige kategorier. Det er en kendsgerning, at mennesket er den eneste levende art, som vi kender til, hvis evne til at eksistere afhænger af den viljemæssige udvikling af stadig højere, eksistentielle udviklingstrin som fremskredent, levende væsen.

Den kendsgerning, der derfor er relevant for mennesket, er, at enhver levende arts succesfulde fremtid er absolut afhængig af en vedvarende og accelererende stigning af energigennemstrømningstætheden per person, udtrykt gennem den menneskelige arts udvikling imod højere niveauer af energigennemstrømningstæthed. Mennesket er den eneste kendte art, hvis eksistens bestemmes af beherskelsen af brugen af ild. Menneskets udsigt til en fortsat eksistens er herefter afhængig af udviklingen udover det blotte sansede erfaringsfelt til en stigende evne til at beherske sin voksende, viljemæssige rolle i områder hinsides Jorden og Mars, på andre planeter i Solsystemet og hinsides. Enhver anden politik ville med sikkerhed implicit udsætte vor menneskelige art for farene ved asteroider og kometer ? med udsigt til den menneskelige arts udslettelse.

Der er bestemte økonomiske tendenser vi må tage i betragtning. I perioden, der fulgte efter påbegyndelsen af den mere end forgæves amerikanske krig i Indokina [Vietnam-krigen -red.] ? en krig, der blev startet ved hjælp af mordet på den amerikanske præsident John F. Kennedy ? og på trods af det fremskridt, som præsident John F. Kennedys igangsættelse af det berømte rumprogram repræsenterede ? så har den generelle udvikling i USA, såvel som især i de vest- og centraleuropæiske økonomier, siden denne Indokina-krig udvist stadig mere nedadgående resultater, målt per person, henover de efterfølgende årtier.

Tabet af fysisk-økonomisk potentiale hos de tidligere førende nationer har været accelererende med hensyn til tab af aktiv produktiv faglig kunnen, målt i den afgørende målestok, som kendes som energigennemstrømningstætheden, i hele perioden siden præsident John F. Kennedy blev myrdet. Dette har resulteret i en større rate af de facto nedgang i nationernes fysiske produktivitet per person, end den nyttige forøgelse af den produktive beskæftigelse, der har fundet sted i arbejdsstyrken som helhed.

Et Strategisk Forsvar af Jorden

Og nu til kendsgerninger af afgørende betydning for menneskeheden vedrørende disse spørgsmål. Den afgørende kendsgerning, der må føjes til de økonomiske reformer blandt nationerne, er, at menneskeheden ikke længere kan være isoleret til at leve på Jorden alene. Derudover har den kendte udviklingsproces hos alle de forskellige skabte levende arter, de der var levedygtige, således altid været baseret på en relativ stigning i energigennemstrømningstætheden hos de overlevende arter inden for de forskellige kategorier. Det er en kendsgerning, at mennesket er den eneste levende art, som vi kender til, hvis evne til at eksistere afhænger af den viljemæssige udvikling af stadig højere, eksistentielle udviklingstrin som fremskredent, levende væsen.

Den kendsgerning, der derfor er relevant for mennesket, er, at enhver levende arts succesfulde fremtid er absolut afhængig af en vedvarende og accelererende stigning af energigennemstrømningstætheden per person, udtrykt gennem den menneskelige arts udvikling imod højere niveauer af energigennemstrømningstæthed. Mennesket er den eneste kendte art, hvis eksistens bestemmes af beherskelsen af brugen af ild. Menneskets udsigt til en fortsat eksistens er herefter afhængig af udviklingen udover det blotte sansede erfaringsfelt til en stigende evne til at beherske sin voksende, viljemæssige rolle i områder hinsides Jorden og Mars, på andre planeter i Solsystemet og hinsides. Enhver anden politik ville med sikkerhed implicit udsætte vor menneskelige art for farene ved asteroider og kometer ? med udsigt til den menneskelige arts udslettelse.

Der er bestemte økonomiske tendenser vi må tage i betragtning. I perioden, der fulgte efter påbegyndelsen af den mere end forgæves amerikanske krig i Indokina [Vietnam-krigen -red.] ? en krig, der blev startet ved hjælp af mordet på den amerikanske præsident John F. Kennedy ? og på trods af det fremskridt, som præsident John F. Kennedys igangsættelse af det berømte rumprogram repræsenterede ? så har den generelle udvikling i USA, såvel som især i de vest- og centraleuropæiske økonomier, siden denne Indokina-krig udvist stadig mere nedadgående resultater, målt per person, henover de efterfølgende årtier.

Tabet af fysisk-økonomisk potentiale hos de tidligere førende nationer har været accelererende med hensyn til tab af aktiv produktiv faglig kunnen, målt i den afgørende målestok, som kendes som energigennemstrømningstæthed, i hele perioden siden præsident John F. Kennedy blev myrdet. Dette har resulteret i en større rate af de facto nedgang i nationernes fysiske produktivitet per person, end den nyttige forøgelse af den produktive beskæftigelse, der har fundet sted i arbejdsstyrken som helhed.

Et Strategisk Forsvar af Jorden

I tillæg til disse betragtninger er menneskehedens eksistens nu i fare pga. trusler fra den rolle, som både asteroider og kometer indtager i det område, der er beliggende mellem Mars' og Venus' planetbaner. Vi må skabe de fornødne midler til et forsvarsprogram.

Med hensyn til dette har russiske videnskabsmænd korrekt henvist til behovet for en plan for et Strategisk Forsvar af Jorden, SDE-planen. De førømtalte udfordringer er karakteristiske for nødvendigheden af den form for specifikke, fysisk-økonomiske reformer, der må omfatte undgåelsen af atomkrig ? og andre mere generelle former for trusler og økonomiske katastrofer rettet imod menneskeheden ? fordi de må betragtes som anliggender, der kan tilvejebringe de primære midler til både forsvaret og forbedringerne af de betingelser, som det menneskelige livs fortsatte eksistens afhænger af i dag.

Det er specielt meget presserende, at bl.a. USA vender tilbage til et udvidet rumprogram, ikke kun pga. nødvendigheden af et rumprogram, der indeholder et forsvar som sådan, men også pga. af nødvendigheden af store og snarlige store spring fremad i teknologi, i det fysiske rum i almenhed.

Fremskridt er ikke blot en mulighed. Menneskehedens fortsatte overlevelse er afhængig af det ? nu mere end nogensinde før!

Vi må videre end sanserne

Afslutningsvis, må vor politik være som følger: Videnskab må ikke længere begrænses til handlinger, der ligger indenfor sansernes domæne. Vi må træde ind i det højere domæne af fysiske principper, som man kun kan nå gennem at gå videre end det, sanserne fortæller os, og dermed ind i menneskesindets sande domæne. Til domænet, hvor opdagelsen af sande principper som sådan finder sted, de principper, der hersker længere, end man kan nå gennem sanseindtryk. Vi må, som Bernhard Riemann betonedede det i den afsluttende sætning i sin doktorafhandling, nu træde ind i den inkluderende beskaffenhed ved åndens domæne, som det blev foreslået i samarbejdet på dette specifikke område mellem Max Planck og Wolfgang Köhler, om en altomfattende fysisk opfattelse af ånd, som var implicit i deres banebrydende samarbejde.

Destinations URL: <http://www.schillerinstitut.dk/drupal/node/748>

Links:

[1] <http://www.schillerinstitut.dk/drupal/system/files/SR1212.pdf>

[2] <http://www.schillerinstitut.dk/drupal/system/files/FDR%2520Memo%2520Iran.pdf>

[3] <http://www.schillerinstitut.dk/drupal/system/files/Hurley%2520memo%2520Iran.pdf>